

meget udmærket og dygtig Mand paa andre Omraader, men ikke netop paa det Omraade at lede et Landbrug. Jo længere denne Driftsleder har siddet, desto galere og mere forsømt er saadan en Gaard. Vi har jo almindeligvis 8 Aars Drift; og har vedkommende siddet i alle de 8 Aar, har han faaet Held til at ødelægge alle Markerne, men hvis han kun har siddet i 7 Aar saaledes som den forrige radikale Regering, ja saa var der jo lidt tilbage, men ikke meget. Men man maa indrømme, at det er blevet jo længere, jo galere efterhaanden som Tiden skred frem. Nu er der ikke ret mange, der vil mene, at den nye Mand, som faar fat paa en saadan Gaard, kunde gaa radikalt til Værks overfor den Gaard, han har overtaget. Det vilde være at gaa radikalt til Værks, hvis han tog sig for at helbrække hele Ejendommen paa en eneste Sommer; det vilde være en radikal Maade at faa Jorden bedre i Kultur og hurtigt rensat. Men den Mand, der skulde gøre det, skulde være meget mere kapitalstærk, end Landmænd i disse Tider almindeligvis er, og derfor foretrækker den nye Ejer at gaa mere lempelig til Værks, tage Skifte efter Skifte, Stykke efter Stykke op til Rensning og Forbedring. Paa samme Maade mener jeg, at den siddende Venstre-regering gør klogt i at gaa frem, og det er sikkert ogsaa det, den vil gøre.

Derfor hører jeg til dem, der forstaar og billiger, at under de foreliggende Omstændigheder, saaledes som Arven er, vi har overtaget, maa man have en Kornlov igen her i dette Land for den kommende Høst, selv om man i vore Nabolande mener at kunne undvære noget saadant. Ved Venstres Initiativ og Arbejde i Fjor, naaede vi det, at vi kom bort fra Tvangsudskrivning og Tvangsligningen paa det højest uretfærdige Grundlag, som Jordværdien var. Men tilbage blev der dog nogen Ligning, nemlig af Byg og Havre for dem, der ikke havde dyrket Vintersæd eller ikke dyrket nok Vintersæd. I Aar naar vi det Skridt videre, at vi kan stryge Kornligningen, og deraf følger, at de kommunale Kornnævn kan ophæves og den Bekostning spares. Der gives fast Pris for Brødkorn, og for den kan Landmændene købe Majs eller Foderkager, som de vil, og hvor de vil. Dette maa ogsaa regnes for et Fremskridt, fordi det viser sig, at den Majs, vi fik i Fjor til Ombytning, var af meget daarlig Kvalitet, og saa vidt jeg har erfaret, vil den Majs, man faar i Aar, ogsaa være af en meget daarlig Kvalitet; det var ogsaa delvis Grunden til, at den

Ombytning, som blev praktiseret i Fjor, ikke vandt saa stor Tilslutning, som man havde tænkt. Alt det, jeg her har nævnt, er Skridt i den rigtige Retning; om end ikke saa langt et Skridt, som jeg kunde have ønsket, og som ganske sikkert ogsaa den højtærede Landbrugsminister kunde have ønsket.

Det er rigtigt, som Landbrugsministeren sagde, at Landboforeningen under Krigssituationen har stillet sig paa det Standpunkt, at den har sagt: Naar Samfundet har Brug for Brødkorn, er vi rede til at afstaa det, mod at den rimelige Fordring sker Fyldest, at vi faar en Pris for det, saa at vi kan faa andet Fodermiddel i Stedet; thi det var saadan her i Landet før Krigen, at Brødkornet blev brugt som Foderkorn.

Til Hr. Niels Frederiksen vil jeg gerne i denne Forbindelse gøre en Bemærkning. Han har været Repræsentant for et andet Princip, nemlig det Princip, at der skulde betales den Pris for Kornet, som det kostede at producere. Men det er og har altid været et umuligt Princip, fordi det er umuligt at bestemme, hvad Produktionsprisen er, naar man skal tage det som Norm for hele Landet; thi det afhænger i højeste Grad af de Fold, der avles; der, hvor der avles 4 eller 6 Tønder paa 1 Tønde Land, og der, hvor der avles 18 til 20 Fold, faar man en højt forskellig Produktionspris, Produktionsprisen bliver meget højere for den Mand, der avler de faa Fold, end for den, der avler de mange Fold. Hr. Niels Frederiksen omtalte, at der i 1914 fra radikal Side blev tilbudt Ombytning med Majs. Jeg husker, at Hr. Heilbuth fremførte noget saadant; men det var paa et Tidspunkt, da Maksimalpris var ganske upaakrævet. Derimod vil jeg minde Hr. Niels Frederiksen om, at i 1915 og flere Aar derefter forlangte vi fra vor Side Gang paa Gang en saadan Ombytning med Majs; men da vilde man ikke fra det radikale Venstres Side høre noget derom. Det er et betydeligt Fremskridt i Retning af det, man har ønsket fra Landbrugets Side, nemlig at faa en Pris, der giver Mulighed for Ombytning med tilsvarende Fodermidler, naar Prisen nu er sat op til 43—44 Kr.; men det er ogsaa en Mindstepris, det er i Virkeligheden en Pris, der er saa lidt over Majsprisen, at naar man som jeg regner den usle Majs, vi faar, for at være 10—15 Kr. mindre værd pr. Tønde end det sunde, gode Brødkorn, vi afleverer, er Beløbet neppe tilstrækkeligt til at indkøbe Fodermidler af tilsvarende Foderværdi.

Dertil kommer, at der foreslaas Indførelse af en Betaling efter hollandsk Vægt;